

forfattet en del heraf, når det ikke af artiklen fremgår, hvilken del de hver især er forfatter af.

Udvalget foreslår derfor, at der i lovudkastets § 10, stk. 3, indsættes en bestemmelse, hvorefter ansvar påhviler alle navngivne forfattere til en artikel, når det ikke fremgår, hvilken del de hver især er forfatter af. Der henvises til betænkningen side 162.

For så vidt angår artikler, der er navngivet med et selskab, en forenings eller anden juridisk persons navn, foreslår udvalget, at den juridiske persons ledelse bærer ansvaret for artiklens indhold, ligesom den juridiske person som sådan kan ifalde et objektivi bødeansvar. Ansvaret for den juridiske persons ledelse, d.v.s. de enkelte bestyrelsesmedlemmer og direktører, ifaldes »efter lovgivningens almindelige regler«, d.v.s. er betinget af det sædvanlige krav om forsæt eller uagtsomhed. Der henvises til betænkningens side 162 f.

Udvalget foreslår dette suppleret med et forslag om, at en artikel, der offentliggøres med et nyhedsbureau som kilde ikke anses for at være navngivet. Dette indebærer, at redaktøren af skriftet er ansvarlig for artiklens indhold. Bestemmelsen er en konsekvens af, at nyhedsbureauer nu selvstændigt kan være omfattet af det særlige presseretlige ansvarssystem og redaktøren for nyhedsbureauet således være ansvarlig for bureauets øvrige unavngivne stof. Der henvises i øvrigt til betænkningen side 163 ff og til beskrivelsen nedenfor om redaktøransvaret under afsnit 4.2.1.2.

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets ovennævnte forslag til præciseringer af forfatterens ansvar.

Der henvises til lovforslagets § 10, stk. 2-6, der svarer til lovudkastets § 10, stk. 2-6

Udvalget har endvidere særligt overvejet forfatterens ansvar i forbindelse med navngivne personers udtalelser m.v., der citeres i navngivne artikler. Den gældende presselov indeholder ikke særlige regler om ansvarsplaceringen i disse tilfælde. Der henvises til betænkningen side 169-76.

Der er i udvalget enighed om, at der er behov for en nærmere regulering af ansvarsplaceringen i disse ikke sjældent forekommende situationer. Udvalget er enige om, at det bør være en grundbetingelse for den citerede persons eventuelle presseretlige med- eller eneansvar, at gengivelsen er korrekt, og at vedkommende er indforstået med, at udtalelserne offentliggøres navngivet. Udvalget deler sig imidlertid i et flertal og et mindretal med hensyn til spørgsmålet om ansvarsplaceringen.

Et flertal i udvalget (9 medlemmer) foreslår, at forfatteren er ansvarlig også for citerede udtalelser, idet den citerede person dog er medansvarlig for udtalelsens indhold, såfremt udtalelsen er gengivet korrekt

og den pågældende har godkendt, at udtalelsen gives navngiven.

Efter flertallets opfattelse bør der som udgangspunkt altid være tale om et medansvar for forfatteren/redaktøren for viderebringelse af udtalelser fra navngivne meddelere. Meddelerens fremsættelse af en udtalelse over for f.eks. en journalist vil som ovenfor nævnt ofte i sig selv indebære en lovovertrædelse, men denne lovovertrædelse ændrer gennem offentliggørelsen i skriftet afgørende karakter. Det forekommer hverken rigtigt eller rimeligt at pålægge meddeleren et eneansvar for denne yderligere krænkelse, som effektueres gennem en selvstændig beslutning om offentliggørelse fra bladet side.

Et mindretal (7 medlemmer) foreslår heroverfor, at den citerede person får et selvstændigt presseretligt eneansvar. Mindretallet foreslår dog et medansvar for forfatteren eller redaktøren, når forfatteren eller redaktøren har opfordret eller tilskyndet til fremsættelsen af den citerede udtalelse, eller hvis forfatteren eller redaktøren vidste, at udtalelsens indhold var urigtigt eller indebar en krænkelse af privatlivets fred.

Mindretallets forslag er begrundet i et ønske om, at mundtlige eller skriftlige udtalelser, der indgår som citater i en artikel, bliver ligestillet med udtalelser, som den pågældende har skrevet i et læserbrev eller et andet af ham navngivet indlæg. I mange situationer vil den nugældende presselovs sondring mellem tilfælde, hvor folk selv skriver deres indlæg, og hvor de dikterer dem til journalister, virke meget formalistisk. Den foreslåede regel vil endvidere medføre, at personer, som har vanskeligt ved at udtrykke sig skriftligt, får en bedre mulighed for at deltage i samfundsdebatten. Mindretallet finder, at dette kun kan opnås, hvis udgangspunktet bliver, at den citerede persons ansvar er et eneansvar og ikke et medansvar.

Flertallets forslag har nærmest karakter af en præcisering af gældende praksis, hvorimod mindretallets forslag indebærer en væsentlig fravigelse af det gældende presseretlige ansvarssystem, der har enten forfatteren eller redaktøren som hovedansvarlige. Også reale grunde taler for flertallets forslag. Den, der fremsætter en strafbar udtalelse, vil normalt være ansvarlig for selve udtalelsens fremsættelse. Det forekommer derfor mindre rimeligt om den pågældende udover dette strafansvar tillige skulle bære det fulde presseretlige strafansvar. Krænkelsen via et massemedie medfører, at det strafbare forhold ændres måske meget væsentligt. Der synes ikke at være rimelig grund til at fritage forfatteren eller redaktøren for dette ansvar. Forfatteren, der bruger citatet i sin artikel, har både tid og anledning til at overveje citatets eventuelle retsstridige indhold. Derimod kan der væ-